

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **FVE 9 s.r.o.**, se sídlem Vídeňská 55, Brno, zastoupený Mgr. Lukášem Trojanem, advokátem se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 14. 4. 2014 žalobu na ochranu před nezákonným zásahem.

I. Podstata věci

Žalobce na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 29.9.2010, č.j. 11280-7/2010-ERU, ve znění rozhodnutí ze dne 10.12.2010, č.j. 14146-9/2010/ERU, provozuje

fotovoltaickou elektrárnu v k.ú. Stálky. Dne 12.2.2014 se žalobce na základě vyrozumění Krajského soudu v Brně ve smyslu § 34 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), dozvěděl, že proti výše citovaným rozhodnutím o udělení licence byla podána žaloba nejvyšším státním zástupcem. U Krajského soudu v Brně je vedena pod sp. zn. 62A 78/2013 a žalobce oznámil, že hodlá v tomto řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 s.ř.s.

Za nezákonný zásah žalobce považuje přípis žalovaného ze dne 18.9.2013, č.j. 09802-4/2013-ERU, z něhož podle žalobce vyplývá, že žalovaný, namísto toho, aby sám využil dozorcí prostředky ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, či postupoval podle § 10 odst. 2 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetického zákona), podal jako výsledek koordinované činnosti a na základě dohody s ostatními orgány veřejné moci podnět nejvyššímu státnímu zástupci k podání žaloby podle § 66 odst. 2 s.ř.s.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce poukazuje na to, že žalovaný ve vyjádření k žalobě vedené pod sp. zn. 62A 78/2013 odkazoval na podněty ze strany Ministerstva průmyslu a obchodu, občanských sdružení Česká průmyslová fotovoltaická asociace a Aliance pro energetickou soběstačnost a vlády k řešení tvrzených systémových selhání žalovaného při udělování licencí v závěru roku 2010 s tím, že jedním z řešení této situace má být přezkum licenčních spisů a v odůvodněných případech podání žaloby nejvyšším státním zástupcem. Nejvyšší státní zástupce v replice ze dne 5.3.2014 ve věci sp. zn. 62A 78/2013 sám potvrdil, že krátce před uplynutím lhůty pro podání žaloby podle § 66 odst. 2 s.ř.s. takový podnět od žalovaného obdržel.

Žalobce dovozuje, že podnět a postup žalovaného představuje nezákonný a nelegitimní zásah do práv žalobce jakožto účastníka původního správního řízení, v jehož prospěch byla vydána rozhodnutí, která byla napadena žalobou nejvyššího státního zástupce. V žalobním řízení pak má žalobce omezenou možnost hájit svá práva, a to s ohledem na koordinovaný postup žalovaného a nejvyššího státního zástupce. Naopak v přezkumných řízeních podle správního řádu by měl žalobce daleko lepší obrannou pozici než jako osoba zúčastněná na řízení v řízení o žalobě vedené pod sp. zn. 62A 78/2013.

Činnost koordinační skupiny, osobní projednávání konkrétních správních rozhodnutí a dohoda na postupu ohledně jejich zrušení mezi orgány veřejné moci není upravena žádnými právními předpisy, zcela vybočuje z mezí pravomocí žalovaného a dalších orgánů veřejné moci. Přitom do dnešního dne nebylo vůči žalobci zahájeno jakékoli trestní řízení v souvislosti s rozhodnutím o udělení licence.

Žalobce uzavírá, že postupem žalovaného došlo k nezákonnému a nelegitimnímu zásahu do práv žalobce, a to do práva na rovné postavení a práva na spravedlivé řízení vyplývající z ústavních a mezinárodních právních předpisů. Současně byly zásadním způsobem překročeny zákonné meze pravomocí státních orgánů; žalobce v této souvislosti podává podrobný rozbor postavení žalovaného a

jeho postupů podle energetického zákona. Tím, že žalovaný nepostupoval tak, že by sám odejmul žalobci licenci či inicioval přezkumné řízení nebo řízení o obnově řízení ve smyslu správního řádu, nýbrž podal podnět nejvyššímu státnímu zástupci, porušil zásadu své nezávislosti a nestrannosti, a to zejména ve vztahu k vládě, a vybočil ze své zákonem dané působnosti, čímž porušil čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a zásadu dělby moci. Tímto postupem tak popřel procesní práva žalobce a ztížil jeho procesní pozici ve vztahu k ochraně jeho práv v rámci přezkumu rozhodnutí o udělení licence.

V této souvislosti žalobce odkázal na tiskovou zprávu Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 4.9.2013 a zápis z koordinační schůzky ze dne 8.10.2013, přitom v minulosti se žalovaný vůči jakýmkoliv zásahům do své pravomoci v médiích důrazně ohrazoval.

Žalobce dále poukazuje na to, že aktivní legitimace nejvyššího státního zástupce podle § 66 odst. 2 s.ř.s., jejíž podmínkou je shledání závažného veřejného zájmu, závisí pouze na úvaze nejvyššího státního zástupce a je ponechána zcela bez soudní kontroly.

Žalobce dále poukázal na to, že žalovaný ve svém vyjádření obsah předmětného přípisu bagatelizuje, přitom tím, že koordinoval svoji činnost, zcela popřel princip nezávislosti svého úřadu na ostatních orgánech veřejné moci.

Žalobce tedy navrhuje, aby soud určil, že podnět žalovaného nejvyššímu státnímu zástupci učiněný přípisem ze dne 18.9.2013, č.j. 09802-4/2013-ERU, je nezákonný.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou. Poukazuje na to, že v dané věci nebyly splněny podmínky pro to, aby bylo možno přípis žalovaného ze dne 18.9.2013, č.j. 09802-4/2013-ERU, kvalifikovat jako nezákonný zásah do práv žalobce. Nejedná se o úkon, který by vrchnostensky zasahoval do právní sféry žalobce.

Žalovaný uvádí, že předmětný podnět nebyl učiněn jen ve vztahu k žalobci, ale byl součástí prověřování licencí udělených žalovaným v roce 2010. Žalovaný podal desítky podnětů, které směřovaly primárně do trestněprávní oblasti, tj. podnětů k provedení šetření, zda v souvislosti s vydáním licencí nedošlo k trestnému činu. Je logické, že některé z nich se staly zároveň podněty pro podání žaloby ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. Obsahem podnětů bylo pouze konstatování skutečností vyplývajících ze správních spisů o udělení licence s tím, že nejvyšší státní zástupce je pak určitým způsobem vyhodnotil. Žalovanému nepřísluší hodnotit otázku naplnění závažného veřejného zájmu, ta přísluší nejvyššímu státnímu zástupci a je projevem jeho pravomoci. Podnět žalovaného nemůže představovat nezákonný zásah. Veřejné subjektivní právo žalobce provozovat licencovanou činnost ve smyslu § 3 odst. 3 energetického zákona doposud trvá, žalobce vykonává licencovanou činnost bez jakéhokoliv omezení. Žalovaný plnil svoji oznamovací povinnost ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, a žalobce významu přípisu předsedkyně žalovaného přeceňuje.

Žalovaný navrhuje odmítnutí žaloby jako nepřípustné.

IV. Posouzení věci

Zdejší soud posuzoval nejprve to, zda je v této věci dán dostatek legitimace aktivní i pasivní podle § 82 a § 83 s.ř.s. a dodržení lhůty pro podání žaloby (§ 84 s.ř.s.); teprve v případě dostatku aktivní a pasivní legitimace a dodržení lhůty se mohl zabývat dalšími podmínkami pro řízení ve věci podávanými z § 82 s.ř.s.

Aktivní legitimace (§ 82 s.ř.s.) svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy fakt tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli skutečnost, že k přímému zásahu do práv žalobců skutečně došlo (to již je otázkou pro posouzení žaloby ve věci samé). Přímé zkrácení na svých právech jasně konkretizovaným přípisem žalovaného je ze strany žalobce jasně tvrzeno a argumentováno. Tato podmínka řízení je tedy splněna.

Pokud jde o legitimaci pasivní, § 83 s.ř.s. stanoví, že žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah (vydal přípis). Tu je nepochybně správním orgánem žalovaný; jeho identifikace není spornou, spornou není ani skutečnost, že jde o správní orgán. I tato podmínka řízení je tedy splněna.

Pokud jde o podmínku včasnosti žaloby podávanou z § 84 odst. 1 s.ř.s. (při jejím nedostatku by musela být žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. b/ s.ř.s., a tedy touto otázkou je také třeba se zabývat předtím, než soud přistoupí k meritornímu posouzení žaloby), i ta je dle soudu splněna. Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Nezákonný zásah má podle žalobce spočívat v přípisu ze dne 18.9.2013, č.j. 09802-4/2013-ERU, se kterým se žalobce poprvé seznámil při nahlížení dne 21.3.2014 do soudního spisu sp.zn. 62A 78/2013. Žalobce podal žalobu dne 14. 4. 2014. V daném případě je zřejmé, že v objektivní dvouleté lhůtě i subjektivní dvouměsíční lhůtě žaloba podána byla.

Zdejší soud se za tohoto stavu zaměřil na posouzení otázky, zda se v daném případě vůbec může pojmově jednat o nezákonný zásah, kterým by žalobce mohl být na svých právech zkrácen ve smyslu § 82 s.ř.s.

Tato otázka je již součástí posouzení věci samé. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 20. 9. 2006 ve věci sp. zn. 3 Aps 4/2005, „...závěr o tom, zda se skutečně jednalo o nezákonný zásah, je již závěrem hmotněprávním, dle něhož je posouzena důvodnost žaloby...“. Shodně se pak vyslovil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16.12.2008 ve věci sp. zn. 8 Aps 6/2007, když uvedl, že „...posouzení, zda úkon správního orgánu může být pojmově nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu § 82 s.ř.s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoli otázkou existence podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s....“; věcně shodně Nejvyšší správní

soud judikoval i v dalších rozsudcích, např. v rozsudcích ze dne 14. 2. 2006 ve věci sp. zn. 1 Afs 40/2005 nebo ze dne 19.9.2007 ve věci sp. zn. 9 Aps 1/2007.

Z právě uvedeného plyne, že pokud by zdejší soud dospěl k závěru, že se nemůže jednat o nezákonný zásah ve smyslu § 82 s.ř.s., nemůže žalobu odmítnout, jak navrhuje žalovaný, ale nejvýše ji může zamítnout (jako nedůvodnou).

Pojem zásah (ve významu § 82 s.ř.s.) není definován žádným ustanovením s.ř.s. ani jiného právního předpisu. Zdejší soud tedy na základě obecně uznávaných doktrinárních východisek (srov. např. *Hendrych, D. a kol.*, Správní právo, Obecná část, 5. vydání, Praha, C.H.Beck 2003, str. 178 a násl.) a předchozí rozhodovací praxe Ústavního soudu (srov. např. nález v právní věci sp. zn. I. ÚS 512/02 ze dne 20.11.2002, usnesení v právní věci sp. zn. I. ÚS 422/99 ze dne 8.12.1999) a Nejvyššího správní soudu (usnesení rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 Afs 144/2004 ze dne 31.8.2005, rozsudky v právních věcech sp. zn. 3 As 52/2003 ze dne 1.12.2004, 2 Aps 1/2005 ze dne 17.3.2005, 2 Aps 3/2004 ze dne 4.8.2005, usnesení v právní věci sp. zn. 2 Afs 144/2004 ze dne 2.11.2005) vyložil pojem zásah (ve smyslu § 82 s.ř.s.) tak, že jím mohou být především aktivní úkony správních orgánů nebo jiných součástí veřejné správy v rámci výkonu veřejné moci, související s výkonem správní činnosti označované jako „správní dozor“ v nejširším smyslu (ve vztahu k právě posuzované věci není třeba se dále zabývat možností považovat za určitých okolností za nezákonný zásah i faktickou nečinnost; i k tomu již existuje prejudikatura, ta však ve vztahu k nyní posuzované věci není podstatná).

Podmínkou kvalifikace aktivního úkonu správního orgánu nebo jiné součásti veřejné správy je bezprostřednost takového zásahu (doktrína hovoří o bezprostředním zásahu v souvislosti se správní činností k odvrácení nebezpečí, které bezprostředně ohrožuje právem chráněné zájmy, jímž veřejná správa fyzicky zasahuje do právních poměrů osob, které toto ohrožení vyvolaly, popř. třetích osob, a omezuje je v jejich právech). Tradičně jsou za takový zásah považovány autoritativní úkony úředních osob bezprostředně omezující jejich adresáty v jednání, jež by jinak uskutečňovat mohli, které pro svoji neodkladnost nejsou uskutečňovány jinak obvyklým procesním postupem respektujícím všechna procesní pravidla správního řízení zakončeným vydáním správního rozhodnutí. Důvodem takových autoritativních úkonů je typicky neodkladná potřeba ochrany života, zdraví, majetku a veřejného pořádku.

Právě uvedené pojetí nalezlo dle zdejšího soudu svůj odraz i v důvodech kodifikace řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu do s.ř.s. (§ 82 a násl. s.ř.s.). Podle důvodové zprávy k vládnímu návrhu s.ř.s. jde o další novou formu soudní ochrany ve správním soudnictví, jejíž osnova pokrývá širokou škálu tzv. faktických zásahů, typicky různých policejních přehmatů, kde byla veřejností i soudní judikaturou pocíťována zákonná mezera veřejnoprávní ochrany. Pravomoc soudu tu byla formulována jen jako subsidiární; nastupuje tedy jen tam, kde jiná právní možnost ochrany chybí. „*Ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, tedy zároveň - splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo ...zkrácen na svých právech... nezákonným...zásahem, pokynem nebo donucením...správního orgánu, které nejsou rozhodnutím ..., a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo..., přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat*

nebo musí hrozit opakování „zásahu“ ...[n]ení-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout...“ (cit. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, ve věci sp.zn. 2 Aps 1/2005, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS a na www.nssoud.cz).

Vztaženo na právě posuzovanou věc, žalobce spatřuje zkrácení ve svých právech v přípisu předsedkyně žalovaného ze dne 18.9.2013, č.j. 09802-4/2013-ERU.

Soud při jednání zjistil, že tímto přípisem předsedkyně žalovaného sdělila nejvyššímu státnímu zástupci, že v návaznosti na osobní jednání ze dne 8. srpna 2013 a dohodu o vzájemné spolupráci, jejímž cílem je urychlená náprava systémového selhání státních institucí, včetně Energetického regulačního úřadu, při vydávání licencí, především FVE výroby v letech 2009-2010, zasílá dalších deset licenčních spisů, které byly identifikovány jako problémové. Předsedkyně žalovaného dále sděluje, že toto podání je podnětem k prošetření dle § 158 odst. 1 trestního řádu a současně, kde je to možné, i podnětem k podání žaloby podle § 66 odst. 2 s.ř.s. Předsedkyně žalovaného v přípisu požádala, aby byla v rozumné lhůtě vyrozuměna o všech opatřeních, které v této věci učiní orgány činné v trestním řízení. Předsedkyně žalovaného dále uvedla, že žalovaný bude sám neprodleně řešit případy, kde nebyl do spisu založen kolaudační souhlas. O výsledku opatření bude informovat nejvyššího státního zástupce.

Z uvedeného plyne, že předmětný přípis předsedkyně žalovaného není úkonem, který by žalovaný uskutečnil v rámci jím vedeného správního řízení. Přípis tedy nelze pokládat za procesní úkon žalovaného ve správním řízení. Jde o aktivní úkon předsedkyně žalovaného mimo správní řízení, který sama označuje za úkon související s oznamovací povinností ve smyslu trestního řádu a kterým předává nejvyššímu státnímu zástupci licenční spisy týkající se správních řízení vedených žalovaným.

Zdejší soud dospěl k závěru, že tímto přípisem nebyla žádná žalobcová práva jakýmkoliv bezprostředním způsobem zkrácena. Tímto přípisem předsedkyně žalovaného ani žalobci nezakazuje provozovat licencovanou činnost ani žalobce v této činnosti jakkoli neomezuje. Nedošlo-li v důsledku tohoto přípisu k přímému, bezprostřednímu zásahu do subjektivních veřejných práv žalobce, pak je bez významu hodnotit, do jaké míry byl tento úkon předsedkyně žalovaného vyvolán její vlastní samostatnou úvahou či koordinací žalovaného s představiteli jiných orgánů veřejné moci; ostatně žalovaný takovou předcházející koordinaci nepopřel a tato koordinace vyplývá i z obsahu samotného přípisu předsedkyně žalovaného ze dne 18.9.2013, č.j. 09802-4/2013-ERU.

Vyhodnotil-li tento přípis nejvyšší státní zástupce jako podnět, a proto podal žalobu ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s., evidovanou Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 62A 78/2013, ani v tom soud nenalézá kumulativní splnění podmínek, za nichž lze určitý úkon označit za nezákonný zásah ve smyslu výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu. Chybí-li podmínka bezprostřednosti, přímosti zásahu do práv žalobce, pak již není nutné zabývat se naplněním dalších podmínek pro kvalifikaci určitého úkonu jako nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s.ř.s. V této souvislosti soud odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 19.6.2014, sp.zn. I. ÚS 1448/14, kterým Ústavní soud odmítl ústavní stížnost ve věci obsahující obdobnou

právní argumentaci s tím, že neshledal v koordinaci činnosti správního orgánu s ostatními orgány veřejné moci a v podání podnětu nejvyššímu státnímu zástupci jakýkoli zásah do ústavních práv stěžovatele.

Soud nepřehlédl argumentaci žalobce, v níž poukazoval na to, že jsou zcela popřena jeho procesní práva; nicméně v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je to právě institut osoby zúčastněné na řízení, který slouží k ochraně subjektů, které mohou být dotčeny na svých subjektivních veřejných právech. Až v důsledku rozhodnutí soudu o žalobě nejvyššího státního zástupce, které nelze nyní jakkoliv předjímat, může případně dojít k dotčení veřejných subjektivních práv žalobce. Za tímto účelem má proto žalobce v řízení ve věci sp.zn. 62A 78/2013 postavení osoby zúčastněné na řízení (§ 34 s.ř.s.) a má právo využít opravných prostředků ve správní soudnictví či dovolat se ochrany svých ústavních práv u Ústavního soudu.

Argumentoval-li žalobce tím, že postup, jaký žalovaný zvolil, mu fakticky znemožňuje bránit se coby účastník správního řízení, pak ani s tím zdejší soud nesouhlasí. Není žádného správního řízení, v němž by v přímém důsledku připsu žalovaného ze dne 18.9.2013, č.j. 09802-4/2013-ERU, bylo žalobci odepřeno být jeho účastníkem.

K další žalobní argumentaci zdejší soud konstatuje, že s ohledem na princip rozdělení moci na výkonnou, zákonodárnou a soudní, a na zásadu subsidiarity soudního přezkumu, není úlohou správních soudů korigovat politiku státu, vykonávanou v oblasti energetiky prostřednictvím, mimo jiné, i žalovaného, stejně tak není jeho úlohou zabývat se vnitřními postupy týkajícími se výkonu pravomoci nejvyššího státního zástupce či hodnotit komentáře jednotlivých představitelů orgánů veřejné moci v médiích. Žalovaný jako státní orgán je povinen vykonávat svou pravomoc v souladu s platnými právními předpisy, je regulátorem energetiky, má stejné postavení jako ostatní ústřední orgány státní správy a je odpovědný za svoji činnost prostřednictvím předsedkyně vládě ČR. To nic nemění na tom, že provedené postupy žalovaného, které mají dopad do veřejných subjektivních práv, musí odpovídat požadavkům stanoveným správním řádem a zvláštními zákony a rozhodnutí žalovaného v konkrétních případech jsou z hlediska zásahu do veřejných subjektivních práv přezkoumatelné ve správním soudnictví (§ 2 a § 4 s.ř.s.). V nyní projednávané věci však soud dotčení veřejných subjektivních práv žalobce připsal předsedkyně žalovaného ze dne 18.9.2013, č.j. 09802-4/2013-ERU, neshledal.

Žalobu tedy soud jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému. Vzhledem k tomu, že žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, rozhodl zdejší soud tak, že se žalovanému, byť procesně úspěšnému, náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. června 2014

David Raus
předseda senátu